Miskovics Anna

Nagytakarítás

Testes léptekkel szedte a lábát, éltes kora ellenére szinte suhant, elégedetten, magabiztosan, olybá tűnt, hogy még a csúza sem állíthatja meg, valójában meg is feledkezett róla. Olyasfajta lelkiállapotban lépett a lakásba, ami sokaknak csak ritkán adatik meg, a fesztelenséggel kevert bizonyosság érzése töltötte el. Joggal gondolhatta, hogy a második fiatalságát éli. Fontos közlendője volt, és mielőbb ki akarta köpni. Minden perc egy kínzó órának tűnt, mire Hédi, a felesége kulcsa megzörrent a zárban. Leplezetlen türelmetlenséggel várta, hogy lepakodjon, elvégezze szokásos rituáléit, mielőtt beköszön neki a nappaliba, ahol általában a zongora mellett találta őt, éppen a legújabb darabja fölött. Ez alkalommal a fotelben foglalt helyet, ünnepélyes pózban, mikor Hédi csatlakozott hozzá, és egy meleg csókot nyomott a szája sarkára.

– No, mit ülsz itt ilyen csendesen? – kérdezte rögvest.

– Van egy bejelentésem.

– Ó, igen? Akkor ne csigázz, halljuk.

Feltápászkodott és áttelepedtek a kanapéra, megalapozva a mondandóját.

– Én összejöttem a Fannival, szerelmes vagyok, mellette akarok lenni.

Egy pillanat erejéig néma csend lett, mintha a ventilátornak is elakadt volna a lélegzete, mely a levegőt keringette körülöttük.

– Ah, drágám, örülök nektek. Nem is tudod, milyen régóta várok erre, egy örökkévalóságnak érződött, végül meg is öregedtünk bele. Mikor mész? Rengeteg ötletem van az átalakításhoz.

– Hogy érted ezt? Ne szórakozz már velem Hédi, nem áll jól neked. Nem hallottad, amit mondtam?

– Dehogynem, osztozom veled az izgatott várakozásban, végre megkapod, amire annyira vágytál, hát pont én ne örülnék neked, akivel a fél életedet megosztottad? Akarom mondani, többnyire velem. Sietned kell, mert már kevesebb van hátra, mint előre.

– Megbolondultál.

– Hívd fel azt a pakolós cimborádat, aki a szekrénnyel segített, hogy a zongorának ne essen baja, ő majd megold mindent, a legutóbb is olyan ügyes volt, egy karcolás se esett a bútorokon. Oda akarom az agyagozót a helyére, mert az a lakás legvilágosabb része az ablak mellett.

– Nem megyek sehova.

– Ugyan Karcsi, nem gondoltad, hogy ideköltözteted azt a kislányt, ugye? Saját fészek dukál minden gerlepárnak. Különben is, én sokat forgolódok, hamar kiábrándulna belőled.

– Én csak szerettem volna őszinte lenni veled. Nem tudnál végre komolyan venni?

– Jajj, csacsi, azt teszem, de a diszkréció és a tapintat sose volt az erősséged, korábban nem voltál ilyen érzékeny. Pontosan tudtam, mikor azt a Vörösbegy szonátát szerezted, hisz csillogó szemekkel nyüstölted a hangokat, hogy milyen elánnal udvarolsz a Hajnalkának. Még csak nem is titkoltad, épp ellenkezőleg, a lehető legszabadosabban kezelted az ügyeidet. Minden darabodat velem véleményeztetted elsőként, rémlik? El akartál büszkélkedni. Elég morbid, ha belegondolunk. S azok az opera-betétek, a szövegek, amiket neki ajánlottál, a versek, melyeket vele szaval-tattál, oly nagy átéléssel, olyanok, akár egy jól dokumentált kapcsolat állomásai. Az elég világ elé tárva. Sose kérdeztem, merre jársz, mikor magadtól nem mondtad, vagy csak sumákoltál, mert úgy köszöntél el, 'majd jövök'. S jöttél. Bár ne jöttél volna, azt kívántam, minden alka-lommal, mikor a lábad átlendítetted a küszöbön, az első nyilvánvaló alkalom óta. De hát csak nem kellettél nekik.

– Nincs rá szükség, hogy felhánytorgasd a múltat.

– Ó, ez nem a múlt, szívem, ez a jelen, csak a megszólítás változott, hát épp az előbb öntötted ki nekem a szívedet. Túlcsordulsz. S most, hogy kész vagy vállalni, most, hogy ez a szerelem lelépett a lapokról, lelépett a billentyűkről, már nem kell megjátszanunk magunkat, és te is leléphetsz végre az életemből, úgy, ahogy vagy, hogy vissza se nézel.

– De én nem ezt mondtam.

– A részleteket majd megbeszélitek. Meg vagyok győződve róla, hogy az a szerelem, ami rávitt arra, hogy beszámolj nekem, átsegít titeket az adódó nehézségeken, és pontosan tudod miféle lánykába habarodtál bele, aki megadja neked, amihez már hozzászoktál, és azt is, amit úgy áhítottál, aki illatozó étellel vár téged, élére vasalja a nadrágodat a koncert előtt, és biztosít téged a nagyságodról, éjszaka pedig betakar hamvas melegségével.

Fannika csakugyan igent mondott, picinyke ajkával suttogta, hogy képes lenne odaadni magát, hogy ha otthagyná Hédit, de csakis akkor, mert ő nem akar senki házasságába belegyalogolni, főleg nem egy maj' negyvenöt évesbe. Soká kérlelte, hogy maradjanak barátok, kísérletet tett rá, hogy elkerülje őt, még a szereplési lehetőségek elvesztése árán is, és igyekezett szerelmes udvarlását eloltani, de hiába. Azt a fajta görcsös, magáért létező, megszállott, buldózermód való közeledést lehetetlennek

tűnt elhárítani. Hogy végre kilehelte magából megadóan ama bizonyos igen ígéretét, felbátorította Karcsit, úgy érezte, mégsem egy vén szar. Még nem.

– Szerintem rosszul indítottunk, jobb volna ezt normálisan megbeszélni.

– Nincs ebben semmi normális, mégis hogyan lehetne normálisan beszélni róla? Az, hogy neked szinte már szokásoddá vált ez a 'megkopott szívtipró trotty alig feltűnően fűzi a kiscsibéket' műsor, amivel mind-kettőnket megalázol, nem azt jelenti, hogy ez nem végtelenül beteges. Mindenki annak látja, attól még, hogy nem vágják a képedbe. Feszélyezed őket, azt feltételezik, hogy egyszer te is rájössz majd, de arra nyilván-valóan hiába várnak. Szóval mire számítottál, mit mondok? Remélem, nem az áldásomat kéred, mert nem vagyok ám én olyan ájtatos.

– Még, hogy én… nem is tudom megismételni, hát teljesen elment az eszed?!

– Az eszem köszöni, soha jobban, de tény, ami tény, mindig is beszari voltam, talán túl szerelmes is, te pedig mindig is egy céda. Bizalmat szavaztam neked, hogy azért helyén van a gerinced, de mit mondhatnék, csak az nem téved, aki nem is él.

– Azt gondoltam, hogy értelmes emberek módjára fogjuk ezt kezelni, de egyszeriben úgy kifordultál magadból, hogy nem is térek magamhoz.

– Én csak teljesítem a kívánságodat, ahogy egy jó asszonyhoz illik. Azt kívántad, ne álljak a bimbózó szerelmed útjába. A papírokat majd intézem. Azt gondolom, vagy olyan intelligens, hogy sejted mivel jár ez.

– Nem említettem semmilyen válást.

– Jajj Karcsi, túl fiatalok vagyunk, hogy feladjuk az életet, de túl öregek már egy édeshármas vadházassághoz. Csak útban lennénk egymásnak. És különben is, miért nem egy jóképű fiatalembert akarsz egyszer hazahozni kiskedvencnek, ha már… Nah, ugye, látnod kéne az arcodat, milyen szenteskedő lettél rögtön, de persze, amit szabad Jupiternek…

– Fel nem foghatom, hogy miért nem akarsz megérteni engem.

– Ó, értelek én, túlságosan is, megértem, hogy mindig téged kell megérteni, és megértem, hogy semmiről sem akartál lemondani, hogy legyezgetni akartad a hiúságodat, betölteni valami örökké létező űrt, így felhatalmazva érezted magad, hogy másokkal cicázz, tesztelve, hogy meddig mehetsz el nálam. Az az igazság, hogy elkapattalak, és ezért csak magamat okolhatom, de meg kell hagyni, a türelmem önmagában is

díjat érdemelne. Az én díjam a te távozásod lesz, ezen a ponton függetlenül az óhajodtól.

– És mégis, hogy gondoltad, kiraksz az ajtó elé, mint egy megritkult fikuszt?

– Nem, de megtehetem, ha az az utolsó kívánságod. Azt feltételeztem, hogy meglett, értelmes férfiként, lesz némi belátásod, becsomagolod a kis motyódat, és kiballagsz magadtól, mutatva némi érettséget. A többit viszik utánad a költöztetők.

– Olyasmiről beszélsz, ami nekem egyáltalán meg sem fordult a fejemben. Nem állt szándékomban elmenni.

– Úgy örülök a múlt időnek, mert nem egyértelmű, miként képzelted ezt a helyzetet. Őszintén érdekelne, bár gyanítom, olyan abszurd ötleten alapszik, mint a házasságunk. Sose merészkedtél még ilyen messzire, ilyen messzire a jóérzéstől, a becsülettől és a józanésztől. És, ha már úgy elragadtak az érzések, mint mondtad, nem tudom, én mire kellek még, hisz a jövőd ott vár az ajtó túloldalán.

– Te vagy a feleségem, és ezen semmi sem változtat.

– Dehogynem, az aláírásunk. Ne nevettessük már egymást Karcsi, kérlek, ne játszd túl a naivát, kevered a szerepeket a leányzóiddal. Persze megértem, hogy neked ez így kényelmes, és, hogy érezzem megtiszteltelve magam, amiért én lehettem a mindenkori mindenesed, a mentőöved, de maradjunk két lábbal a földön. Kivásárollak. Nevezzük kárpótlásnak. Amíg te cukrosbácsiként szórtad a pénzedet, én gondoltam magamra és a jövőmre. Nem kell aggódnod, jó árat kapsz a részedért.

– Ácsi, ácsi, itt álljunk meg egy szóra! Mi az, hogy…

– No, látod, ha a bíróságon hánytorgatom fel azt a bizonyos múltat, ott nem csak a szelíd megértésemmel kell majd szembenézned, ezt ugye felfogod? Hisz neked oly sok szerelmet hozott a tavasz, oly nagylelkűen osztogattad, van miből szemezgetni. Talán csöndben voltam, és kivártam, de ne hidd, hogy nem tartottam számon, vagy képes voltam elfelejteni őket. Egykori nejedként és barátodként azt mondom, okosabb lesz, ha nem akadékoskodsz, és emelt fővel elsétálsz Fannival a naplementébe. A többi rátok tartozik.

– Képes lennél így elvágni mindent? Eldobni a közös éveket?

– Azokat nem lehet eldobni, azok már elmúltak, s mindig is túl sokan voltunk a közösben. Neked nem tűnt fel a tömeg, mert mindig neked kedvezett, de megértheted, hogy végre szeretnék egy kis nyugalmat. Neked talán önzőségnek tűnhet, hogy végül nem te vagy a nap, ami körül keringek. Többé már nem. Nem sok fénnyel borítottál be, inkább

egy fekete lyukra hasonlítasz, ami elszív mindent, ami az útjába kerül. Nem tudom, miért tartott olyan sokáig tudatosítanom ezt. Gyanítom, te sose fogod belátni, és csak elpusztítanál. Addig kell pontot tennünk ennek a végére, amíg még mindkettőnkben van élet és lélek. Te azt kezdesz a sajátoddal, amit akarsz, ez már nem az én dolgom, felőlem az ördögnek is adhatod, úgyis olyan vékony jégen táncolsz. Cserébe a sajátom felett ezentúl én rendelkezem.

– Nem ez volt a célom, hisz eddig minden olyan jól működött közöttünk, egy húron pendültünk, jobban ismersz, mint bárki más, a gyarlóságaimmal együtt szeretsz, ezt nem szabad feladni.

– Tévedsz, az, hogy szándékosan figyelmen kívül hagytad az érzéseimet, nem gyarlóság, az merő rosszindulat, gyávaság és nagyképűség. Amire mindig is undorodva tekintettem, remélve, hogy egyszer elszégyelled magad, és leszoksz róla. Fejlődésnek élem meg, hogy ez alkalommal nyíltan kiálltál, mint egy büszke hétéves, ötödik helyezett a szavalóversenyen. És a mama most elengedi a kezedet, ezt is megértük Karcsi. Hát nem remek? Tégy egy szívességet, és ne hátráltass, egyszer a büdös életbe, gondolj valaki másra is magadon kívül. Nem látod, hogy megkönnyebbültem? Hogy milyen boldoggá tettél engem? Nem épp te mondtad az előbb, milyen fenomenális páros vagyunk? Az nem járja, hogy nem tudsz örülni a nejed örömének. Megtenné búcsúajándéknak.

Csak a fejét rázta értetlenül, teljes megsemmisülésében, mint mikor a mű főhősét váratlanul, brutális módon eltakarítja a szerző az élők sorából. Hát valóban ezt érdemli? Ennyi év után, ilyen kitartó társként? Csak ugratja, vagy teljesen elborult az elméje, más magyarázat nincs. A Fanni az más, az szerelem a javából, az vágyódás, az őrület, az remegés az érintése gondolatától, a törékeny, üde teste látványától, a maga lehetetlenségében, beteljesületlenségében. Hédi a biztos kikötő, ahova befut, nyugalom és harmónia, az enyv, ami a világát összetartja, a maga valóságosságában és teljességében. Hogy lehet, hogy mindez veszni látszik? Miért ne férhetne meg a kettő egymás mellett? A kérlelhetetlen, kielégíthetetlen szomj, vad izzás, és a megnyugtató hétköznapiság? Mivé lett ez a világ, hogy választásra kényszerítik? Őt, aki mindig is magáénak érezte ezt a kiváltságot.

– Mondanám, hogy időd, mint a tenger, de miért hazudnék, mindkettőnknek értékes kincs minden pillanat. A lehető leghamarabb kezdj el szedelőzködni, beláthatod, hogy ez szolgálja mindnyájunk érdekét. Segítek előhalászni a bőröndöket, a ruháidat gondolom egyedül is megtalálod.

– Úgy beszélsz, mintha nem lenne beleszólásom az életünkbe, pedig szerintem csak egy kis időre van szükség és némi higgadtságra, hogy ne hamarkodjunk el semmit. Túlságosan elragadtattad magad.

– Valóban? Mondd, az a negyven plusz év sietősnek tűnik neked? Nem semmi bőr van a képeden. Nem akarom, hogy úgy beszélj velem, mint egy gyerekkel, vagy olyan leereszkedő hangot üss meg, mint, aki mindent jobban tud, és majd most megmutatja két tyével. Ahelyett, hogy lenyelnéd a békát, játszod itt a hülyét, na látod, neked meg ez nem áll jól. Ne félj Karcsi, tőlem egy rossz szót nem hallanak rólad, mivel nem lesz okom beszélni a múltról. Hiszen ez az utolsó oldal, innen nincs hova lapozni. Ideje egy teljesen új történetnek. Hidd el, semmi ócskaságot nem kívánok neked, még csak nem is haragszom. Talán kezdetben haragudtam, nehezen viseltem, aztán szép lassan bele-fásultam, könnyebb volt így, és közben rájöttem, milyen sekélyes vagy, milyen kétségbeesetten igyekszel kapaszkodót keresni. A biztos pont tudatában, a támogatásom ellenére is. Őszintén szólva, nem is bírnám már elnézni a nyűglődésedet. Azt, miként általtod magad, hogy isme-red a szerelmet. Jesszus, soha nem ismerted. Szánni való, de így van. Az eskü az örökkéről elvileg kettőnkről szólt, nem arról, hogy ehhez kell majd asszisztálnom, amíg van bennünk szusz. Letesszük szépen a lantot, amíg még lehet szépen. Jól hangzik, igaz? Nagylelkű leszek, maradhatsz még egy pár napot, és megeheted a maradék pörköltöt.